Estetica unei trăiri astrale (II)

On Aprilie 10, 2018

Arta este peste tot și nicăieri, în toate și în nimic, pentru eternitate.

Sunt pierdut în nemărginirea unei amintiri de dinainte de a te fi născut tu, de dinainte de a-ți fi aflat timpul, de dinainte de a ne fi cunoscut, potrivit proiectării înțelegerii acestui cadru de mii de ani misterios, numit simplu: viață.

Drept care am hotărât să încerc un experiment prin care să injectez puțină nuanță expresivă tabloului care nu se mai contopește într-un întreg intuitiv și pasibil cu vederile tale, o rostire în metaforă, un retuș permis de la Dumnezeu în planul concret al formelor realității, prin tăria simplității desenului raportată la condiția grafică a literelor prefăcute în cuvânt, dintr-o simțire, dintr-o sclipire, din nemărginirea unei trecerii dintr-un timp în altul.

Ţie, cititorule, îți las tot ce este mai sfânt din memoria mea.

Uneori, îmi doresc să nu fi avut capacitatea de a da naștere unui soi de mecanism al reversibilității temporale, drept mijloc ideal de a sluji intențiilor de a pregăti izbânda unei atare lupte aparținând întotdeauna imperiului clipei, un așa-numit sistem al datului timpului înapoi, în subtilitatea unor necuprinse întinderi ale cunoașterii, elementele ei de putere formând un Cosmos.

Dar poate tocmai aceasta este calitatea care corespunde menirii mele. Pot să parcurg cu luare aminte cuprinsul magic al clipelor încercate din întreg cadrul fix al trecerii mele pământești într-o trăire nouă, după îndemnurile și învățătura artistului care își consacră și definește opera, aproape în totalitate, tematicii unei realități imposibil de ignorat.

Leadership: Trăirea ta în planul imanent al vieții poate fi transpusă într-o imagine plastică care să îmbunătățească percepția despre o lume remarcabilă prin prezența ta într-o nouă vârstă a creației?

O permanentă ispită a firescului, a corporalizării diagramei simbolice, a transformării conceptului vizual în formă plastică, se racordează la ceva atât de mișcător, într-un sens ce depășește cu mult orice sentimentalism, tinzând spre cel mai adevărat și mai viu sentiment uman, ca un eveniment deosebit: înflăcărarea de a schimba lumea.

Interesul meu se îndreaptă mai cu seamă spre pictorul Dürer, spre sentimentul bucuriei care îi stârnea conștiința perfectibilității lucrării "Martyrdom of the Ten Thousand". Când i-am sugerat să-l imagineze pe regele Persiei, Shapur I, într-un cadru plin de acea umanitate care își arogă dreptul de a stăpâni universul, Dürer mi-a dat a înțelege că trăsătura eroică a modelului său rezidă cel mai bine din oglindirea îndurerată și pătrunzătoare a marilor vicisitudini prin care este pusă la încercare domnia unui rege.

Aș spune mai degrabă că această operă trădează adevăratul său fond psihologic, latura agitată și nonconformistă a firii unui artist în vremuri tragice, prin marcarea iscusită a accentelor dramaticului în detrimentul monumentalității.

Dacă destinul concret al omului este asumarea lui creatoare, atunci formula autenticității mele rezidă din atitudinea angajată a unui artist de a interpreta realitatea prin intensitatea

trăirilor sale, concurând cu vigoarea interpretării prin care respiră un suflu novator.

Leadership: Faci pasul decisiv prin care prezența ta vie în amintirile oamenilor să se ridice pe prima treaptă a unei tendințe estetice, prin ilustrarea unui subiect istoric care te avantajează din perspectiva arbitrară a unei realități impunătoare și copleșitoare?

În general, când mă gândesc la conținutul artei înscrisă în câmpul unei memorii universale, închipuită printr-o lentilă a evoluției contrastelor dintre vechi și nou, am în minte o mișcare ce se repetă la nesfârșit într-o abundență de curbe liniare, ca într-un desen tehnic, conjugată cu o intensă pledoarie pentru izbăvirea prin artă.

Zbaterea chinuitoare a artistului în care m-am metamorfozat este o parabolă vie despre forța omului care, în ciuda vicisitudinilor vieții, nu se rupe de frumosul unei teme de origine mistică, dintr-un univers suprarealist, ca al lui Aquasixio.

Îmi dau seama că eram fericit abia după ce momentul hotărâtor trecea, fiindcă doar așa cuvintele mele, înlocuind imaginile veridice, puteau transmite peste generații episoadele de vârf ale istoriei. Uneori, încerc să mă uit înapoi cu coada ochiului și mă văd ca într-un film din care să nu-mi amintesc mai nimic, ca să nu mai trebuiască să amplific această stare de nostalgie la infinit.

Pe măsură ce mă apropii de asemănarea cu Dumnezeu, încep să înțeleg că singura oază de liniște este frumusețea naturii umane contemplată pe fundalul artei.

Leadership: Poți să-ți confirmi apariția desăvârșită în ecoul unui timp memorabil, astfel încât să nu-ți pierzi profunzimea participării la freamătul tainic al unui singur răspuns spre eternitate?

Creatorul și Umbra lui, viața și ecourile ei, un apriori al imaginației formale, urmând mai apoi să-și urmeze împlinirea printr-un act de plăsmuire, parcurs de la o activitate de pictor la una de scriitor, continuând la nesfârșit cu marile teme ale universului și culminând cu gloria talentului de a fi unic în memoria timpului.

Plin de incertitudine, simt cum traversez un alt plan al realității, pătruns de o energie care tinde să apară ca formă de remodelare a trecutului, eu însumi existând ca ființă deschisă unui orizont aproape infinit de posibilități. Este vorba de o estetică a bucuriei de a trăi în memoria unui timp trecut și o estetică a dorinței de a câștiga o imagine de reformator într-o revelare progresivă a sinelui în memoria prezentului.

Etruscul lui Mika Waltari, acel Turms nemuritorul, legând fiecare piatră a vieții de întâmplările dorind a și le aminti, se regăsește într-un fel aparte din mine, într-un loc al manifestărilor creative, care deznoadă orice frânghie ce-mi ține sufletul captiv într-o veșnică teamă: aceea de a fi respins de memoria unei lumi care moare atunci când nu reușesc să mă raportez la concretul ei.

Un singur răspuns mă duce spre eternitate: consider că experiența mea de până acum mă recomandă pentru poziția de stăpân cu putere de viață și moarte asupra celor ce se întâmplă, în corelație cu modul propriu de a vedea lumea în imediata vecinătate a unei arte cu referiri istorice care e capabilă să depășească limitele propriei sale repetitivități.

Arta pe care o practici se distinge prin trăirea prezenței tale într-o lume care se termină mult prea repede?

Estetica unei trăiri astrale este fructul cerului și al pământului, al celor scrise, văzute și semnate de capacitatea unui scriitor de a dezvolta ideea timpului în cu totul altă direcție a filosofiei, decât ar fi fost tentați altminteri unii să o înțeleagă. Această direcție spune că arta este peste tot și nicăieri, în toate și în nimic, pentru eternitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/estetica-unei-trairi-astrale-II.html